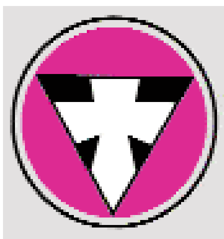

Конгрес Українських Націоналістів

Любіть Україну!

НАЦІЯ І ДЕРЖАВА

e-mail: nacija@ukr.net www.nacija.org.ua 7 березня 2006 року № 9 (121)

УКРАЇНА У НАС ОДНА

ДОРОГИЙ СПІВВІТЧИЗНИКУ!

Настав час вибору. Голосуй за патріотів! Голосуй за Україну!

На виборах до Верховної Ради віддамо свої голоси за блок «Наша Україна» (№10 у виборчому бюлетені). На виборах до місцевих органів влади – за Конгрес Українських Націоналістів і виборчі блоки, до яких входить КУН.

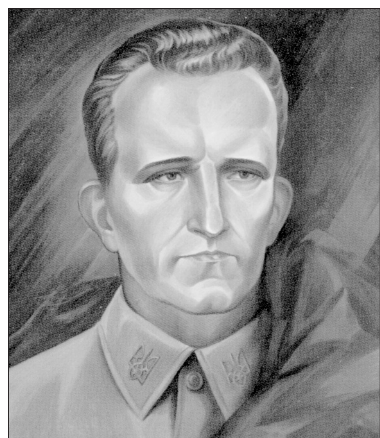

Та не однаково мені,
Як Україну злії люде
присплять, лукаві, і в огні
Її, окрадену, збудять...

ЧИН І ЧЕСТЬ

З КОГОРТИ БЕЗСМЕРТНИХ

ДО 56-Ї РІЧНИЦІ ЗАГИБЕЛІ ГЕНЕРАЛА-ХОРУНЖОГО УПА РОМАНА ШУХЕВИЧА — "ТАРАСА ЧУПРИНКИ"

Хто сказав – нема Чупринки?
Хто спустив на щоглі стяг?
Коли ще пишуться сторінки
Його безприкладних звитяг …

56 років тому, 5 березня 1950 року, в селі Білогорщі біля Львова впав на полі слави головний командир Української Повстанської Армії, голова проводу ОУН на рідних землях, Голова Генерального Секретаріату і Генеральний секретар військових справ УГВР, світлої пам'яті Роман Шухевич – "Тарас Чупринка", "Тур", "Дозовський".

Він знав, що здобути державу можуть тільки власні збройні сили, національна армія. Збройна боротьба ОУН–УПА під командуванням генерала Романа Шухевича – раз і назавжди зламала міф непоборності московської імперії. Вона втілила в народі віру у власні сили й проклала фундамент для дальшої боротьби молодої генерації 60–70-х років за самостійну Соборну Державу. 2004 року ця віра вибухнула помаранчевою революцією...

Москва убила його. З хати до хати, від села до села, від міста до міста по всій Україні рознеслася трагічна вістка про загибель у бою провідника визвольного руху генерала Романа Шухевича – "Тараса Чупринки". Вороги його вбили фізично, але він залишився безсмертним в душі українського народу. Вічна слава генералу Роману Шухевичу – "Тарасу Чупринці", героєві української національної революції!

Слава Україні!

Ф. ВОЛОДИМИРСЬКИЙ, голова Братства ОУН–УПА Карпатського Краю, м. Івано-Франківськ

Міцною держава може бути лише тоді, коли в народу і влади та еліти є спільна мета, спільна ідея. Чи скріплює національна ідея українську Націю? Чи відчуває більшість українців гордість за свою приналежність до Великої України? І чи є побудова національної держави ціллю кожного українця, кожного громадянина України? Що є поняттям "дух нації"? І що є влада нова? Яку ідеологію пропонують, які цінності сповідують нові чиновники — не на трибунах, а на ділі?..

Ці жорсткі запитання залишаються без відповідей.

Поки що.

Але від того, якою буде відповідь на них, залежить, який шлях зрештою обере Україна — побудову демократичної і сильної Української держави з верховенством Закону і збереженням високого духу українства, а чи ми, спотикаючись і кульгаючи, страждаючи на затяжну хворобу під назвою *дефіцит національного імунітету*, будемо й далі понуро плестися на цивілізаційних маргінесах.

Причини нашої кризи лежать не лише в недолугому керуванні країною впродовж останнього десятиліття. Її корені набагато глибші. Хвороба ще далеко не вилікувана, ми досі важко хворіємо болячками минулого, і нам не уникнути, на жаль, нових помилок, і нікуди не зникли, не розчинилися і не перетворилися в своїх антиподів загребущі керівники, брехливі політики, огидні бонзи-казнокради з липкими руками, меткі бізнесмени-нуворищі, міліціонери-хапуги, продажні судді і журналісти...

МИ – УКРАЇНЦІ!

ПРИНАЛЕЖНІСТЬ ДО ВЕЛИКОЇ РОДИНИ

Історія, по спіралі торуючи шлях з минулого в майбутнє, повторюється. Ми знову стоїмо на порозі вибору. Чи вдасться цього разу спростувати закони історичного розвитку і нарешті розірвати замкнене коло? І чи ми спроможні скинути з себе, зі своїх душ і сердець ярмо недолугого малоросійства і хохляцької захланності?

Зрозуміло, що хвороба так просто не відступить. І що вислів "свободу не спинити" звучить красиво на словах, але без нас і наших щоденних зусиль ця свобода зів'яне й засохне.

Якими є рецепти одужання від цієї важкої хвороби?

Шлях до оздоровлення суспільства починається в твоїй душі, Українцю. Залишишся рабом у собі, рабом своїх слабкостей, своєї обмеженості і зневіри, своєї недосконалості, свого холуйства — такими ж повиростають твої діти, і таким буде наше суспільство...

Ти згоден на це?

Якщо ні — тоді розплющ очі і перестань вірити товстозадим загребущим дурисвітам і язикатим хвойдам, котрі облесливо годують тебе ситими обіцянками, тим часом все тугіше затягуючи петлю на твоїм горлі.

Стань вільним і гордим.

Знай, що ти належиш до великої Української родини.

Згадай тих співвітчизників, котрі *душу й тіло ми положим* не лише співали...

Приєднуйся до тих українців, які горді зі своєї приналежності до древньої і мудрої Нації, і які, попри незгоди, вірять в українську Державу.

Сьогодні, коли ти знову опинився на роздоріжжі, і коли чужі фарисеї і доморощені пихаті блазні тягнуть тебе на глухі манівці, роздираючи на шмаття Україну, пам'ятай, що саме від тебе, від твого вибору залежить майбутнє твоєї Держави, твого Народу...

А тому — давайте гуртом докладати рук, щоб наше суспільство одужало. Не сумніваймося, що саме так і буде — в цьому переконує надзвичайно потужний потенціал нашого мудрого народу, моральну і духовну силу якого не вдалося зламати досі жодному окупантові.

Михайло СИДОРЖЕВСЬКИЙ

ВИБОРИ-2006

НОМЕРИ КОНГРЕСУ УКРАЇНСЬКИХ НАЦІОНАЛІСТІВ ТА ВИБОРЧИХ БЛОКІВ ЗА УЧАСТЮ КУН У ВИБОРЧИХ БЮЛЕТЕНЯХ

Область	Номер у виборчому бюлетені до обласної ради	Номер у виборчому бюлетені до міської ради обласного центру	Область	Номер у виборчому бюлетені до обласної ради	Номер у виборчому бюлетені до міської ради обласного центру
Вінницька	32	21	Кіровоградська	30	41
Волинська	17	21	Київська обласна	42	–
Дніпропетровська	–	35	Київська міська	–	7
Донецька	31	7	Крим	до ВР АР Крим – 32	–
Запорізька Блок "Народний рух" ім. В. Чорновола	–	9	Миколаївська	28	20
			Харківська	22	15
Івано-Франківська Блок "Національний вибір"	27	34	Чернівецька Блок ім. В. Чорновола	31	16
			Чернігівська	–	35

Примітка: *Донецька облрада – може бути зміна номера (рішення комісії буде пізніше), Волинська облрада – може бути зміна номера на 18 залежно від рішення суду, терміни невідомі.*

Підготовлено прес-службою КУН

ЗАЯВА
ТЕРНОПІЛЬСЬКОЇ ОБЛАСНОЇ ОРГАНІЗАЦІЇ КОНГРЕСУ УКРАЇНСЬКИХ НАЦІОНАЛІСТІВ

Тернопільска обласна організація Конгресу Українських Націоналістів висловлює своє обурення спробами окремих політичних сил в Україні дискредитувати голову Конгресу Українських Націоналістів Олексія Івченка.

Такі спроби здійснюються від початку року і набули вже систематичного характеру. Так, у січні Верховна Рада, не маючи на те жодних юридичних повноважень, більшістю голосів проголосувала за те, щоб відправити голову НАК "Нафтогаз Україна" у відставку. Цілу кампанію, спрямовану як проти самого О. Івченка, так і проти "Нафтогаз України", було розгорнуто у засобах масової інформації.

Не минуло й місяця, як у ЗМІ розпочалася нова хвиля дискредитації голови Конгресу Українських Націоналістів. Днями газета "Комерсант-Україна" поширила неправдиву інформацію про те, що проти НАК нібито було порушено кримінальну справу за зловживання владою або службовим становищем, що призвело до тяжких наслідків. Окремі депутати, серед яких, наприклад, Юлій Іоффе, в різноманітних інтерв'ю стверджують, що Олексій Івченко перевищив службові повноваження на переговорах з Туркменістаном щодо розрахунків України за туркменський газ. Промосковські ЗМІ передруковують це інтерв'ю.

Усе це дає підставу говорити, що проти Олексія Івченка ведеться цілеспрямована кампанія дискредитації. Адже вперше за роки Незалежності важливу стратегічну державну компанію, якою є НАК "Нафтогаз України", очолює український націоналіст, який ставить інтереси держави понад корпоративні, кланові та особисті. Це не подобається тим, хто звик наживатися за державний кошт, недругам Української держави, а також тим, хто бачить в особі Конгресу Українських Націоналістів політичних конкурентів на теперішніх виборах. Вони докладають усіляких зусиль, аби завдати лідерові українських націоналістів моральної шкоди.

Тернопільска обласна організація КУН рішуче засуджує такі потуги переважно промосковських сил в Україні. Водночас ми висловлюємо впевненість, що після березневих виборів, після приходу представників КУН на державні посади, кожний з нас виявлятиме таку ж твердість і рішучість у відстоюванні національних інтересів на всіх щаблях влади, як це нині робить голова Конгресу Олексій Івченко.

ВРЯТУЙ ЩЕ ОДНЕ ЖИТТЯ!

Шановний Добродію!

Щороку в Україні лікарі виявляють лейкемію у 200-600 хлопчиків і дівчаток. Майже 70 відсотків цих дітей можуть повністю одужати, якщо пройдуть лікування. Але повний курс терапії для однієї дитини протягом 2 років коштує близько 75 000 грн, а держава, на жаль, не завжди спроможна матеріально забезпечити усіх, хто потребує лікування. Багато малят помирають, так і не отримавши вчасно допомоги.

1996 року у структурі Української дитячої спеціалізованої лікарні "Охматдит" у м. Києві був створений Центр дитячої онкогематології. Щороку тут отримують лікування понад 1000 дітей із захворюванням крові з усіх регіонів України.

На жаль, через нестачу бюджетного фінансування, яке складає близько 50 відсотків від необхідного, виникає потреба залучення спонсорської допомоги. З цією метою 2004 року співробітники Центру і батьки хворих дітей створили Міжнародний благодійний фонд "Проти дитячої лейкемії", одним із завдань якого є збирання благодійних внесків для придбання ліків, медичної апаратури і витратних матеріалів. З травня 2004 р. до Фонду надійшло більше 100 000 грн., за рахунок чого була надана допомога хворим дітям. Але для забезпечення якісного і ефективного лікування дітей, які його потребують, у тому числі для придбання медичного обладнання, необхідно щонайменше 5 000 000 грн. спонсорської допомоги щороку.

Ви і Ваша організація можете допомогти дітям, які страждають від лейкемії. Робляч благодійний внесок, Ви врятуєте ще одне життя.

Отримувач коштів: Міжнародний благодійний фонд "Проти дитячої лейкемії"

Код ЄДРПОУ 26548190

КРУ банк "Фінанси та Кредит", ТОВ

МФО 300937

Поточний рахунок у національній валюті №26007210624980.

Поточний рахунок у доларах США № 26007220624840.

Поточний рахунок у євро № 26000230624978.

НАГОРОДИ ДЛЯ КОЛИШНІХ ПОЛІТВ'ЯЗНІВ

19 лютого голова Львівської облдержадміністрації Петро Олійник відвідав м. Стрий, де вручив високі державні нагороди людям, які зробили неоціненний внесок у боротьбу за незалежність України.

Петро Олійник вручив орден княгині Ольги III ступеня сестрі Степана Бандери – Оксані Андріївні, члену Львівського обласного товариства політичних в'язнів і репресованих. Іншому стриянину, Негвадові Губенкові, членові того ж товариства, керівник області вручив орден "За заслуги" III ступеня.

Петро Олійник вручає високу державну нагороду Оксані Бандері.

Того ж дня Петро Олійник вручив орден княгині Ольги III ступеня львів'янці Марії Дужій, членові вже згаданого товариства політичних в'язнів і репресованих.

Указ про нагородження колишніх політв'язнів Президент України Віктор Ющенко підписав 20 січня 2006 року.

ВІСТІ З РЕГІОНІВ

◈ Члени львівської ОО КУН беруть активну участь у презентаціях Блоку "Наша Україна", що відбуваються на місцях. Нещодавно представників зі Львова зустрічали мешканці Перемишлянщини, Городоччини, Жовківщини, Кам'янко-Бузеччини. Велика група від Конгресу охопила 12 сіл на Мостищині, в яких працювали чотири презентаційні команди від Мостиської районної організації КУН за участю кандидатів у Львівської обласної ради А. Микуша, З. Мазурика, І. Куп'яка та голови секретаріату ЛОО Конгресу І. Данилихи. До участі в цих зустрічах приєдналися співаки відомого хору патріотичної пісні "Вірли".

◈ Нещодавно на засіданні виборчкому АР Крим як суб'єкт виборчого права одноголосно була допущена до виборів Кримська організація КУН. До найвищого органу законодавчої влади Кримської автономії нинішнього року балотується блок представників КУН та Кримського відділення Спілки офіцерів України у складі 12 осіб на чолі з головою Проводу КО КУН Василем Овчаруком.

◈ На Глухівщині (Сумська область) членів КУН поки що не так уже й багато. Але з кожним днем прихильників націоналістичної ідеї тут стає все більше. Свідчення тому – активна участь кунівців у нинішній передвиборній кампанії. Серед тих, хто балотується кандидатами у депутати до органів місцевої влади від міської і районної організацій КУН, такі авторитетні особистості, як Микола Литовченко, викладачі педуніверситету Вадим Шелудько, Володимир Гриневич та інші поважні люди.

◈ 28 лютого представники Волинського крайового братства вояків ОУН–УПА за сприяння волинських ОО КУН та Молодіжного Націоналістичного Конгресу передали бойовий прапор одної з сотень Української Повстанської Армії до Волинського краєзнавчого музею.

За словами завідділом новітньої історії музею Тетяни Дудар, зараз відбувається підготовка постійної виставки, присвяченої Українській Повстанській Армії.

Історія прапору, який був захований у мешканки села Вовчиськ Маневицького району протягом 60 років, справді героїчна. "18 серпня 2002 року під час посвяти могил 18 встановлених та 19 невстановлених українських повстанців у Маневицькому лісі до представників Волинського братства ОУН–УПА підійшла старенька сільська жінка й передала прапор УПА", – розповідає голова секретаріату Волинської обласної організації КУН Валентина Єгорова.

Пані Валентина також розповіла, що "тій жінці прапор передала її подруга, що була зв'язковою УПА й власноруч пошила прапор з шматків червоної та чорної матерії. Жінка 60 років ховала прапор".

◈ В офісі Тиврівської РО КУН діє кінолекторій з героїки змагань українського народу. Днями тут відбувся вечір пам'яті великого Командира УПА генерала-хорунжого Романа Шухевича. Голова Тиврівської РО КУН Павло Мазуренко розповів присутнім про життя і діяльність визначного політика, воїна і громадянина. Вечір завершився переглядом художнього фільму Олеся Ярчука "Нескорений". Цього ж дня в місцевому храмі Вознесіння Господнього о. Богданом (УПЦ КП) було відправлено поминальний молебен.

Конгрес-інформ

Наші корпункти

Вінниця	Гусар Віталій	(0432) 32-05-03
Дніпропетровськ	Хоменко Микола	(056) 748-17-92
Донецьк	Олійник Марія	(062) 337-23-48
Житомир	Крук Микола	(0412) 44-52-32
Запоріжжя	Тимчина Василь	(0612) 67-31-82
Івано-Франківськ	Салига Роман	(0342) 3-11-35
Кіровоград	Тріщенко Віктор	(0522) 32-23-48
Київська обл.	Сахацький Олександр	(04497) 4-92-93
Київ	Мохналь Михайло	(044) 278-63-89, 279-68-34
Луганськ	Костянтин Філімоненко	(0642) 53-96-85
Луцьк	Максимович Олег	(0332) 72-39-35, (03322) 401-98
Львів	Вовк Михайло	(0322) 38-67-63
Миколаїв	Яценьо Софія	(0512) 29-07-90
Мукачеве	Ференц Петро	(03131) 2-25-45
Одеса	Парфенюк Василь	(048) 75-83-113
Полтава	Квачова Олеся	(0532) 28-053
Рівне	Кривко Ігор	(0362) 22-20-26
Севастополь	Проценко Володимир	(0692) 48-79-46
Сімферополь	Овчарук Василь	(0652) 29-77-43
Суми	Перетятько Олексій	(0542) 25-88-98
Тернопіль	Чибрас Володимир	(0352) 52-56-91
Харків	Дяків Богдан	(057) 716-02-18
Херсон	Реуцький Іван	(0552) 26-50-56
Хмельницький	Вітряний Олесь	(0382) 65-32-01
Черкаси	Гафінова Любов	(0472) 45-12-05
Чернівці	Лютик Віктор	(0372) 51-02-72
Чернігів	Рябченко Валерій	(04622) 4-38-81

Аналіз виборної кампанії 2004 р. та нинішніх політичних перегонів дозволяє сформулювати висновок: політтехнологи перетворили вибори, з одного боку, у процес маніпулювання свідомістю людини, що недопустимо з точки зору гуманістичної психології, а з іншого – звели нанівець змагання політиків та їхніх програм. Передвиборна політична боротьба перетворилася у брудні змагання піар-технологів. Їхня діяльність не має нічого спільного з реальними програмами політичних лідерів. Так, наприклад, блок НДП (Народно-демократична партія) йде на вибори під гаслом: "Моральність і порядок", але очолюють його люди надто далекі і від моральності, і від порядку. На фоні розквіту піар-технологій кидається в очі суттєве падіння ролі суспільних наук. Сьогодні їхній вплив на політичне життя – мінімальний.

АКТУАЛЬНО

НАЦІОНАЛЬНА ІДЕЯ І УКРАЇНСЬКИЙ ВИБІР

ОБИРАЄМО ВЛАДУ. БУДЬМО ВІДПОВІДАЛЬНИМИ ЗА СВІЙ ВИБІР!

Яким чином можна протидіяти піар-технологіям? Раніше діяльність політичних партій спиралася на рекомендації та розробки суспільних наук. Після розвалу СРСР людинознавці опинилися у прострації. Наскільки мені відомо, вони не змогли запропонувати політикам і народам у жодній країні пострадянського простору будь-якої соціально-політичної ідеї, яка б спонукала суспільство до консолідації та розв'язання існуючих проблем. 14 років на пострадянському просторі панує людина маси – хам у різних соціально-політичних масках. Світоглядна та політична "однопартійність" змінилася методологічним та політичним плюралізмом – "хрулялізмом". На жаль, дуже часто основою подібного "плюралізму" є вигода економічних кланів проросійської орієнтації. З появою олігархів з'явилися економічні умови для розповсюдження піар-технологій.

Якщо говорити про суб'єктивні чинники виникнення політтехнологій, то вони є винаходом людини посереднього рівня розвитку. В умовах, коли суспільні науки в Україні не змогли запропонувати консолідуючої національної ідеї, їм залишається тільки займатися абстрактними та другорядними проблемами. Відбувся негласний, але об'єктивний розподіл сфер діяльності між працівниками суспільних наук та піар-технологами: кожний заробляє собі на життя чим може. Ціна такої змови – подальший хаос суспільного життя, розкол у суспільстві за політичними, релігійними, мовними ознаками.

Більшість політичних партій лицемірно ставлять людину у центрі своїх передвиборних програм, але насправді вони маніпулюють свідомістю, і робиться це заради досягнення своєї вигоди. Політична безпринципність стала нормою і відповідає сутності людини посереднього рівня розвитку здібностей. Вважаю, що подібного "плюралізму" та безпринципності не було б, якби суспільні науки змогли сформулювати національну ідею, яка б консолідувала народ України.

Розквіт піару має і соціальні підстави. Що це за демократія, яка допускає маніпуляції свідомістю людини? Політтехнологи продемонстрували народу усю антинародну її суть, яку чомусь не хочуть бачити ні філософи, ні психологи, ні історики. Про принципові недоліки хамської демократії ще у 20-х роках попереджав український історик та політик В. Липинський. Він порушив питання, яке сучасні філософи навіть не осмілюються поставити на порядок денний, а саме: про вичерпність демократії як соціального механізму розв'язання проблем. Липинський, мабуть, один із перших заговорив про фундаментальні її недоліки, а саме про її антидуховну, антишляхетну сутність. Ще у 1928 р. він попереджав, що демократія – це результат панування у суспільстві "хамової" тенденції, яка породжує не провідників, не еліту суспільства, а отаманів, які воюють між собою заради вигоди. Сьогодні ці отамани створили партії та блоки, які направлені на те, щоб Україна і далі залишалася колонією Росії.

Український вчений наблизився до висновку, що демократія – це соціальний механізм, створений хамом (людиною посереднього рівня здібностей) для того, щоб маніпулювати психікою національно несвідомої частини населення України, пасивної більшості. Так, Липинський писав: "Демократія... це не народ і не добро народу, а метод ...правління при помочі оббріхування народу". Він передбачив і написав про сценарії, які стали реалізовуватися сьогодні в Україні, і не тільки у ній. В умовах соціальних катастроф демократія вдається до руйнуючої гри на найнижчих інстинктах юрби. Так, наприклад, ні для кого не є секретом дійсна мета Партії регіонів: припинити суперечливий, але поступовий рух України до Європи і знову зробити нас залежними від Росії. Схід України заполонили біг-борди Партії регіонів "С нами Бог и Россия". Не варто чіпати Бога, а за 350 років Росія перетворила Україну у свою колонію, виснажила її не тільки економічно, а й психічно, й інтелектуально. Це відверте маніпулювання свідомістю людей, яке переслідує мету породити нові психічні епідемії, поставити народ України на межу громадянської війни. Зрозуміло, що подібний піар не має нічого спільного з демократією і носить антидержавний, антинародний характер. Партії, які використовують подібні піар-технології, спонукаються навіть не вигодою економічного клану, який їх породив, а користю іншої держави. Отже, гасла цих партій за своєю суттю носять антиконституційний характер. Тому суспільство має право вимагати заборони подібних піартехнологій.

Піар буде у тій чи іншій формі існувати до тих пір, поки людина посереднього рівня здібностей буде займати пріоритетне положення у суспільстві, поки ідея шляхетності не опанує громадською свідомістю.

Зрозуміло, що впровадження у життя ідеї шляхетності вимагає від усього суспільства значних моральних та інтелектуальних зусиль, а також потребує значного часу, а життя вимагає вже сьогодні протидіяти піару, а тому наважуся сформулювати політичну абетку для електорату:

1. При обранні президентів, депутатів усіх рівнів, мерів народ повинен усвідомлювати про актуальний рівень розвитку здібностей претендентів на вищі посади у державі. Хто є хто: особистість чи людина посереднього рівня розвитку здібностей? Засоби масової інформації мусять аналізувати не тільки програми, виступи та дії кандидатів, й за діями претендентів показувати інтелектуальні можливості претендентів, їхні спонукання до діяльності. Журналісти повинні допомагати електорату відрізнити кандидата особистісного рівня розвитку здібностей від кандидата посереднього рівня. Перший від другого відрізняється тим, що він спонукається інтересом свого народу, а точніше національною ідеєю, а не вигодою. Із цього правила витікають такі наслідки. Перше: в усіх попередніх складах Верховної Ради більшість народних депутатів за своїми здібностям були індивідами посереднього рівня. Вони навчилися прикриватися інтересами народу, але насправді керуються власною вигодою та користю своїх економічних кланів. Друге: політик, який переслідує вигоду, рано чи пізно, відкрито чи потаємно зрадить інтересу свого народу. Третє: відсутність індивідів особистісного рівня розвитку здібностей – дійсна причина перманентної кризи українського суспільства протягом 14 років існування незалежної держави. Отже, в інтересах самозбереження народ повинен віддати перевагу кандидатам особистісного рівня розвитку здібностей.

2. Щоб вибори не призводили до психічних епідемій, політичні змагання повинні відбуватися у межах української ідеї. Партії та блоки, чиї програми та гасла не ґрунтуються на національній ідеї, об'єктивно ведуть Україну до розколу.

3. Суспільство не повинно дозволяти політикам маніпулювати своєю свідомістю, бо це рано чи пізно призведе до деградації, розколу в суспільстві і, врешті-решт, зникнення держави з політичної карти світу.

4. Використання піар-технологій – це є ознака людини посереднього рівня здібностей. Політик особистісного рівня розвитку здібностей ніколи не стане на шлях маніпулювання свідомістю свого народу.

5. Усі великі нації мають свої національні ідеї, тому кожний німець, росіянин, француз, американець, еврей – націоналіст. Націоналістом є той, у кого спонукою до життя є національна ідея. То чому українців ганьблять за націоналізм? Українцями є всі, хто хоче, щоб Україна перестала бути колонією. Досить нам соромитися свого націоналізму!

Виборці, ознайомлені з правилами цієї абетки, безпомилково відкинуть партії і блоки, які очолюють В. Янукович, П. Симоненко, Н. Вітренко і їм подібні, та віддадуть перевагу політичним силам, для яких національні інтереси – понад усе.

Володимир САБАДУХА,
психолог, член "Просвіти",
м. Луганськ

ГАНЬБИТИ СВОЮ ВІТЧИЗНУ – ОЗНАЧАЄ ЗРАДЖУВАТИ ЇЇ

Коли дізнався, що в Україні видається 90 відсотків книг російською мовою і лише мізерна частина – українською, то дуже здивувався цій нісенітниці. Та на цьому мій подив не закінчився, бо останнім часом ЗМІ розповсюдили теревені вождя соціалістів О. Мороза про те, щоб в Україні надати офіційний статус російській мові. Саме за це репетують "регіонали", вітренківці та їм подібні, не задумуючись про долю наших дітей та онуків.

Яка муха вкусила цих добродіїв, що вони відмовляються від батьківської мови, однієї з найкращих мов у світі? Я, росіянин, вважаю, що треба мати в грудях не серце, а камінь, щоб так зневажати мову держави, в якій живеш.

А чому не надати статус офіційної (вважайте державної) татарській, болгарській, польській мовам, адже представники цих народів також проживають на теренах нашої держави? Чому саме російській такі привілеї? Чому таке зневажливе ставлення до величавої мови Шевченка, Франка, Лесі Українки?..

Один китайський стратег ще за 500 років до Різдва Христового писав: "Щоб підкорити собі якийсь народ, не треба робити великих витрат, необхідно лише не шкодувати грошенят, щоби чинити розбрат, паплюжити його мову..."

Понад 300 років українську мову топтав російський царизм, принижували австрійські та польські шовіністи, плюндрували опричники комуністичних генсеків. Треба було, зрештою, докласти титанічних зусиль, щоб вона встала з колін, змужніла, розцвіла. А тепер, немов ніж у спину, всупереч волі української нації, нав'язується статус офіційної російській мові, яка була протягом століть і надалі залишається дієвим засобом колонізації з боку знахабнілого північного сусіда. При цьому я не принижую гідності російської мови. Я за те, щоб "великий й могучий" був і державною й офіційною мовою... але в Росії!

Жодному росіянинові в Україні за те, що він не володіє українською мовою, ніхто не завдав ніяких прикрощів. Тому немає потреби панам-товаришам Морозу, Вітренко, Януковичу та іншим "борцям" з якоюсь удаваною несправедливістю чинити безпідставний галас навколо неіснуючої "українізації"...

Важко мені второпати, з якою метою спікер українського парламенту В. Литвин під час свого перебування в Криму 2005 року несподівано став розмовляти з кримчанами державною мовою... Росії. Для чого ця мовна агресія з боку українського законодавця?

Комфортно і Юлії Тимошенко спілкуватися російською мовою, адже на весіллі її доньки всі розмовляли російською та англійською мовами. Не було в їхніх душах і на вустах української мови.

Боляче мені чути іноземну – російську – мову із зали засідань Верховної Ради України. Невже у наших депутатів немає національної гідності? Невже вони в своїй вільній, незалежній Україні ще й досі відчувають себе в колоніальній державі й запопадливо намагаються зберегти найганебніші традиції більшовицького режиму?..

У зв'язку з цим хочу навести крилатий вислів француза Шарля Бернара: "Людина, яка живе у країні, але не спілкується мовою цієї країни, – або гість, або завойовник, або несповна розуму".

Із давніх-давен відомо, що саме рідна мова робить людину щасливою, могутньою, бо саме в рідній мові вона бере енергію рідної землі.

...Не встиг я отямитися від однієї "гарячки" своїх, так би мовити, співвітчизників, як мене вразила нова: збираються відрядити до Москви делегацію на поклін, щоб з'ясувати можливість використання в Україні офіційної російської мови.

Мова – душа нації. Якщо буде знищена українська мова, то зникне й українська нація. В Україні дві третини населення – українці, серед яких я змалечку ріс і виховувався. Україна стала милою моєму серцю, моєю Батьківщиною. Тому мене дуже хвилює питання: невже українці підуть на самознищення?!

Братове! Невже ви не можете второпати, що росіяни ніколи не хотіли рівності для всіх? Вони завжди вимагають пільг лише для себе. Москвини вважають, що там, де перестає звучати російська мова, там закінчується Росія... А отже, всі ваші намагання – марна справа. Це вам кажу я – український росіянин!

До сказаного ще додам: Віктор Гюго писав: "Ганьбити свою вітчизну – означає зраджувати її".

Люди добрі! Будьте пильними, позбувайтеся ярма байдужості і пам'ятайте слова Олександра Олеся:

Рідна мова! Рідна мова!
Що в єдине нас злива, –
Перші матері слова,
Перша пісня колискова,
Як розлучимось з тобою,
Як забудем голос твій,
І в вітчизні дорогій
Говоритимем чужою?!

Геннадій БУРНАШОВ,
член НСПУ,
м.Івано-Франківськ

Можна зрозуміти теперішню розлюченість російських адміралів у Севастополі та обурення їхнього московського керівництва. Протягом 14 років незалежності України вони робили на українській території з ласки Кравчука і Кучми все, що їм заманеться. Вони вперто намагалися навіяти мешканцям Севастополя, що саме російські військові є там господарями, а українські моряки – гостями на своїй землі. Інколи доходило до маразму. Кілька років тому командувач російського Чорноморського флоту адмірал Володимир Масорін (нині головнокомандувач ВМФ Росії) написав листа командувачу ВМС України адміралу Михайлові Єжелю з вимогою встановити жорстку політичну цензуру на шпальтах органу українського

ПОЗИЦІЯ

НЕ СЛОВОМ, А ДІЛОМ

Міністерства оборони газети "Флот України".

Російський флотоводець зажадав, щоби українським журналістам було заборонено писати щось критичне про Росію, про російську мову в Україні, торкатися проблем міжнаціональних відносин в Україні, взагалі висловлюватися на політичні теми. Свою позицію російський адмірал рекомендував як приклад для наслідування, мовляв, його газета "Флаг Родіни" висвітлює суто військові питання. Так, але пан Масорін забув написати, що майже вся антиукраїнська література і преса друкуються в українському місті Севастополі у друкарні Чорноморського флоту. Був період, коли російські озброєні патрулі зупиняли на вулицях українських моряків, дороги часто перекривали органи російської військової автоінспекції, що створює відчуття окупованої території. Чорноморський флот Росії узурпував усе патріотичне виховання в місті, сприяючи формуванню проросійських настроїв студентів українських вузів і учнів українських шкіл. Себто діяльність цього іноземного військового угруповання виходить далеко за межі притаманної таким структурам. Тому деякі місцеві оглядачі небезпідставно називають ЧФ "політичним флотом".

Всупереч усім усталеним міжнародним нормам, ЧФ нехтує угодами, укладеними в 1997 році між Україною і Росією. Він провадить навчання із застосуванням зброї, не повідомляючи державні органи України, не питаючи дозволу, здійснює перегрупування військ, блокує окремі населені пункти. ЧФ веде бізнесову діяльність, захоплюючи за безцінь українські землі, демонстративно ігноруючи закони України. Кравчук і Кучма воліли цього не бачити, і російські адмірали чомусь вирішили, що так буде завжди.

Тепер нарешті українська влада почала ставити діяльність ЧФ у жорсткі рамки закону. Будемо сподіватися, що ЧФ стане поводитися так, як усі інші іноземні військові угруповання на чужих територіях, сплачувати за світовими цінами за своє перебування в Україні, компенсовувати величезні збитки, що він завдає українській економіці та екології. Не кажучи вже, що ЧФ є політичною та ідеологічною "фортецею" всіх антиукраїнських організацій і рухів на півдні нашої країни, виступаючи їхньою надійною базою.

Щоби знову все не закінчилося розмовами, ЧФ слід узяти під цілковитий український контроль, бо 25 тисяч російських військових, бойові кораблі, літаки, танки, ракети, гелікоптери не можна залишити без нашого нагляду навіть на годину – наслідки для України можуть бути катастрофічними. З метою всебічного контролю необхідно утворити в системі органів влади України Державний комітет нагляду за тимчасовим перебуванням ЧФ Росії на теренах України.

Саме цей комітет повинен щодня, щогодини відстежувати всі дії російського флоту з огляду на угоду 1997 року, готувати пропозиції щодо унормування діяльності іноземних військових у нашій країні. І це повинно тривати до 2017 року, коли, за умовами договору 1997 р., останній російський корабель, останній російський матрос повинні назавжди покинути українські береги. Без такого пильного органу нагляду Чорноморський флот Росії здатен організувати Україні ще чимало неприємних і небезпечних сюрпризів.

Мирослав ПЛАЙ

МИ СТВОРИМО ЩАСЛИВУ УКРАЇНУ

Цинічна та брудна наклепницька інформація, що зветься в Україні "передвиборною агітацією", знову змусила взятися за перо. Тим більше, що ми в Донецьку живемо в самому осередку опозиціонерів-"проффесорів", симоненків-базилюків та інших "піклувальників" про наш народ. І саме на нас вони "обкатують" свої передвиборні "знахідки"!

У першу чергу, "вбили" агітаційні кліпи Партії одного регіону. Особливо коли дівчина років двадцяти розповідає нам про тяжке життя в умовах, коли "впали пенсії". (Безумовно, кому ж знати, як не їй!). В іншому кліпі показують, як мати з дитиною просто слізьми обливаються з приводу важкої долі "малозабезпечених". Я здивований – виходить, будь-яку брехню можна нести з екранів телевізорів, і ніхто за це не відповідає?! Адже реальні факти свідчать про інше. Одним із пріоритетних напрямів роботи уряду стала саме соціальна політика. Допомога по народженню дитини зросла до 8,5 тис. грн.! То давайте спитаємо у Віктора Федоровича: коли він був прем'єром і мамам на дитину давали копійки – невже це було краще?!

Ще дуже "порадувала" мене Вітренко. Всю її передвиборну агітацію можна охарактеризувати коротко: істерична та хамська боротьба з усім українським. У №2 її газети "Народная оппозиция" прямо так і написано: "Звериный оскал украинского национализма". Не хочеться псувати людям настрій – розповідати про "перли" цієї "журналістики". Разом з газетою мені вручили й число журналу "Щука", де вислови на кшталт "мразь продажная", "тварь позорная", "ПОРА параша" і т. ін. – рясно заповнюють весь "журнал". Оце така "еліта" та кандидати в парламент!

Тому не можна опускати руки! Не можна здавати "еліті" такого гатунку владу в країні! Бійки у Верховній Раді вже влаштовують комуністи (а довірливі люди думали, що вони їхні проблеми будуть вирішувати! Зараз – тільки морди всім понабивають, а там і концтабори будувати почнуть або голодомор зорганізують – оце і є їхні перевірені страшні методи), а прийдуть нові "обранці" – ще й не таке буде! За законами "зони" жити будемо. Тому хочу ще раз наголосити. Ми вже виходили на Майдан і довели, що ми не "козли", як нас називав проффесор. Але зараз хай Майдан живе в кожному домі, на кожній вулиці, в кожній душі! Повністю згоден з думками Н. Сташенка з Києва, що її він висловив у статті "І схід, і південь – це наша Україна": ми цілком спроможні створити незалежну, міцну, щасливу країну. Але для цього кожен з нас, з тих, у кого болить душа за Україну, кому боляче, коли його називають козлом, повинен віддано працювати. КУН – це наша СПРАВЖНЯ УКРАЇНСЬКА партія. І зовсім не складно всім нам, членам та симпатикам КУН, передплатити собі та друзям-родичам "Націю і державу". Доводити кожен день, що ми не бидло, а люди. Стати відданими агітаторами, а згодом і членами комісій, спостерігачами. Нести людям слово ПРАВДИ. Ми не повинні дозволити розтоптати, змішати з брудом, висміяти наш МАЙДАН! Адже немає в світі більш святої любові, ніж любов до своєї країни!

Микита КОСТЯНТИНЕНКО, м. Донецьк

"ПРОФФЕСОР" І ПІДМОСКОВНА ДАЧА

За повідомленням Інформцентру Молодіжного Націоналістичного Конгресу, який посилається на голову Організації українського національного руху м. Москви Віктора Гуменюка, "в підмосковному містечку "Жуковка" Одінцовського району на площі 7,2 гектара пан Янукович будує собі дачу й будинок для прислуги. Одна сотка землі в цьому місці коштує близько 70000 доларів США". "Неважко підрахувати, скільки грошей українського народу йде на будівництво цієї дачі. Ця споруда знаходиться поблизу дачі російської артистки Алсу. Об'єкт є режимним і в'їзд до нього суворо лише за перепустками", – пише керівник ОУНР м. Москви Віктор Гуменюк. Автор листа звертається за допомогою до українських журналістів: "Це корупція, і її потрібно розслідувати. Прохання зв'язатися з владою, а також з одним із українських телевізійних каналів і провести журналістське розслідування". На думку голови секретаріату Конгресу Українських Націоналістів Степана Брацюня, "цей факт говорить про невпевненість сьогоднішньої опозиції, зокрема Віктора Януковича, у своєму безтурботному майбутньому в Україні". "Можливо, не надто розраховуючи на перемогу на майбутніх виборах, ставленик Москви готує "запасний варіант" втечі в Росію, як вже зробили його соратники та кримінальні злочинці Боделан, Бакай та інші. Адже якщо випливуть добре приховані минулою владою факти грабунку держави найвищими її керівниками, то цілком можливо, що саме раніше двічі судимий Віктор Янукович буде фігурувати у кримінальних справах", – вважає С. Брацюнь.

Голова секретаріату Конгресу Українських Націоналістів також припускає, що, "можливо, бажання мати оселю у престижному передмісті Москви викликане тим, що Янукович є частим гостем російських високопосадовців та бажає бути поближче до свого хазяїна".

Підготовлено прес-службою КУН

ЧИТАЦЬКА ПОШТА

ЖИТИ ПО-ЄВРОПЕЙСЬКИ

Наближаються вибори, і знову перед нами постає запитання: кого обирати? Понад сорок партій хочуть, щоб їхні представники стали депутатами Верховної Ради. І чого тільки не обіцяють народові! Чого варті, наприклад, щедрі обіцянки Партії регіонів, яка і по радіо, і по телевізору, і в газетах, і вустами вуличних агітаторів обіцяє, що, прийшовши до влади, регіонали все зроблять для того, щоб уже сьогодні нам було надзвичайно добре.

Та ми добре знаємо, що слова таких обіцяльників дуже далекі від їхніх справ. Коли Президент України Віктор Ющенко із сім'єю готувався до зустрічі великого християнського свята Різдва Христового, інші "українці" гострили ножі, готували зашморги для Президента та Уряду, і таки зробили свою брудну справу — відправили Уряд у відставку тільки за те, що він подбав, щоб народ узимку не замерзав.

Позаминулого року ми всі на Майдані гукали: "Ющенко — наш Президент!". І ми перемогли! Життя народу стало кращим. За короткий час для людей зроблено більше, ніж за 13,5 року, коли у нас були інші президенти. Пригадайте, які низькі пенсії були до 2000 року. Тільки за прем'єрства Віктора Ющенка пенсії почали потроху збільшуватися.

Віктор Ющенко здатний віддано відстоювати інтереси держави, не шкодуючи сил, часу, здоров'я, витягати Україну з того болота, в яке її завели попередники.

І якщо ми хочемо жити, як усі цивілізовані народи, то маємо зрозуміти: нам треба на виборах проголосувати за ті сили, які підтримують Президента Ющенка!

Наталя ДОБРОВЛЯНСЬКА, м. Стрий Львівської області

РЕПЛІКА З ПРИВОДУ

"СТАРШИЙ" БРАТ НЕ ПОВАЖАЄ "МЕНШОГО"

Мені 66 років. Мешкаю у Харкові, де 90 відсотків населення розмовляє російською мовою. Але в порівнянні із Кримом, Донбасом, де нічого немає українського, у нас хоч щось є. У транспорті (в метро, трамваї, тролейбусі, електричці) зупинки і правила користування транслюються українською. Є українські школи, театр драми імені Т. Г. Шевченка, Український культурний центр, у кількох вищих навчальних закладах викладання ведеться державною мовою. Реклама і політична агітація також ведуться рідною мовою. Але цього недостатньо. Хочеться, щоб коли приїжджаєш до Харкова, відразу було зрозуміло, що ти в Україні, як, наприклад, у Полтаві...

Я написала листа на захист рідної мови до нашої єдиної міської україномовної газети "Слобідський край". Його вже підготували до друку, але потім цей матеріал зняли. Окремим працівникам не сподобалися деякі мої висловлювання. І я вирішила відправити на ваш суд мої думки.

Я вчилася у 50-ті роки, українських шкіл у Харкові тоді було мало, а в російськомовних українська мова та література були необов'язковими предметами. Моя мати – росіянка-кримчанка, а батько – українець у шести поколіннях. Матінка казала: "Ларочка, ти живеш в Україні і повинна знати мову народу, на землі якого ти живеш". І я вчила рідну мову і літературу, а мої однокласники – євреї та білоруси – не відвідували занять.

Тепер Україна незалежна, можемо вільно розмовляти рідною мовою, але чомусь не розмовляємо. Я – націоналістка, а це означає, що люблю свій народ і поважаю інші народи. Я за те, щоб наші національні меншини мали свої школи, театри, церкви і щоб могли всебічно розвиватися, але головною державною мовою повинна бути українська.

І що цікаво: вірмени, азербайджанці, татари, поляки, корейці, що живуть у Харкові, більш-менш володіють українською мовою, а "старший брат" зовсім не хоче поважати нашу мову, нехтує нею. Це свідчить про брак культури і освіченості у наших росіян чи про щось інше?

Лариса СЛЬОТА, м. Харків

ВИБОРИ-2006

Гуляйпілля, що в Запорізькій області, – край, де знайшла своє продовження у бурхливі 20–ті роки минулого століття українська вольниця. Дух боротьби за кращу долю, за світле життя не згас тут і понині. Підтвердженням тому є провідні позиції патріотичних сил у суспільному житті району, влаштування різних масових всеукраїнських заходів, що відбуваються на цій землі мало не щороку.

Про те, чим живе Гуляйпілля сьогодні, йдеться в інтерв'ю, яке дав нашому кореспонденту голова районної організації Конгресу Українських Націоналістів Олександр ГРИЦАЮК.

СЛАВНІ ТРАДИЦІЇ ВОЛЬНИЦІ

– Друже Олександре, розкажіть про участь членів районної організації КУН у передвиборній кампанії.

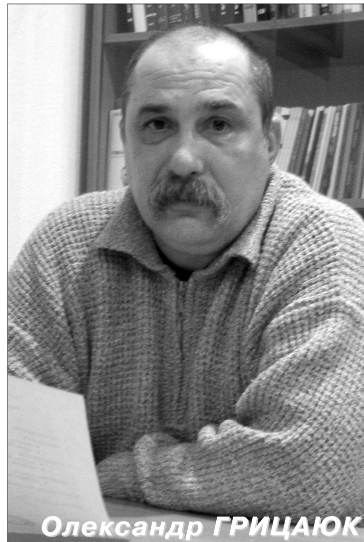
– До цієї справи ми поставилися з усією серйозністю. Створили три мобільні бригади агітаторів, які виїжджають на місця, зустрічаються з виборцями, здійснюють роз'яснювальну роботу серед населення, щоб привернути на свій бік якомога більше прихильників. У райцентрі встановили намет, де працюють наші люди, які закликають земляків у день виборів зробити правильний вибір.

Варто підкреслити таку особливість: ніщо так не впливає на людей, як аргументоване, правдиве слово, відповідні публікації в пресі. У цьому ми вже неодноразово переконувалися в ході нинішньої передвиборної кампанії. Скажімо, люди із задоволенням знайомляться з черговим числом газети "Нація і держава" (ми поширюємо це видання досить активно), численними листівками, свіжими буклетами. А нещодавно випустили інформаційний бюлетень, в якому коротко повідомили про свою діяльність і конкретно поставили перед виборцями запитання: яка влада нам потрібна, і що ми від неї вимагаємо? Повірте, це викликало у гуляйпільців особливий інтерес. Дехто навіть телефонував нам, дякував за цю ініціативу, пропонував свою допомогу під час виборної кампанії.

Отже, як бачимо, слово – наша головна зброя у боротьбі за електорат.

– На східних теренах України правим силам, а надто Конгресу Українських Націоналістів, працювати непросто. Але, як видно, ви знаходите підтримку серед населення. В чому секрет популярності партії у Гуляйполі?

– Погляди людей змінюються. Отож вони вже зовсім по-іншому сприймають КУН, ніж це було раніше. Наш осередок функціонує третій рік. Зараз районна організація налічує понад 50 чоловік. Ще 60 осіб є кандидатами в члени КУН. Найстаршому кунівцю Василю Коростильову близько 60 років. Переважну ж більшість членів організації становить молодь віком від 25 до 30 років. У районі налічується 21 село. З них у 8 вже діють наші осередки. Найчисельніші – у селищі Залізничне, селі Марфопіль. Останнім часом утверджують свої позиції первинні осередки у Терсі, Успенівці, Любимівці, Златополі, Воздвижівці тощо. Люди сприймають нас нормально, ставляться з повагою. Тому маємо намір до кінця поточного року створити первинні ланки у кожному населеному пункті району.

Олександр ГРИЦАЮК

– Що можете сказати про участь кунівців у виборах до місцевих органів влади?

– До нас приєдналися представники правих сил, з якими ми сформували блок із 5 партій "За Гуляйпілля". Наша програма викликала непідробний інтерес у місцевого населення, а тому небезпідставно очікуємо, що усі представники КУН, зареєстровані кандидатами до сільських, міської і районної рад (всього 8 осіб), прийдуть до влади і гідно представлятимуть КУН у новообраних органах місцевого самоврядування.

Зважаючи на те, що помаранчеві сили мають у Гуляйполі тверді позиції, переконаний, що принаймні 40 відсотків виборців району підтримають Блок "Наша Україна" на виборах до Верховної Ради. Якраз на це ми спрямовуємо нині свої знання, вміння працювати з людьми, а головне – переконливе і аргументоване слово правди, з яким щодня йдемо до виборців.

Розмову вів
Микола СЕРГІЙЧУК

У КОЗАЦЬКІМ КРАЇ

Микола Хоменко очолив Дніпропетровську обласну організацію Конгресу Українських Націоналістів у грудні минулого року. Тоді колишній голова та декілька членів партії на знак незгоди з рішенням IX Збору КУН щодо участі Конгресу у виборчому блоці "Наша Україна" перейшли... до Ліберальної партії Щербаня. Тож починати було непросто. Про участь націоналістів Січеславщини у нинішній виборчій кампанії друг Микола розповідає нашій газеті.

Микола ХОМЕНКО

– То була позиція дуже вузького кола людей. Обласна організація переважно підтримала необхідність консолідації на всеукраїнському рівні державницьких сил довкола народного Президента Віктора Ющенка, щоб сформувати дієздатний парламент, який твердо стане на захист національних інтересів держави, спрямує її розвиток в українське русло. Водночас в області зітхнули з полегшенням, коли люди, які заявляли, що на все життя "захворіли націоналізмом", дуже швидко знайшли собі місце в партії, яка й на дух не переносить українського націоналізму. Очевидно, то була не "хвороба", а лише її імітація. І хоча часу в нас залишилося обмаль, вважаю, що на цих виборах націоналісти Дніпропетровщини будуть представлені достойно.

З огляду на ситуацію, що склалася в області, ми прийняли рішення йти на вибори до міських рад Дніпропетровська, Кривого Рогу, Павлограда, ряду районних рад у цих містах самостійно. В блокуванні не бачили перспективи, оскільки інші партії не бажали співпрацювати на рівних засадах. Переконаний, що маємо реальні шанси подолати прохідний бар'єр, попри те, що участь Конгресу у виборах викликає спротив з боку, наприклад, комуністів, регіоналів. Воно й не дивно. Для них незалежна Українська держава – як кістка в горлі. Вони залюбки б повернули Україну в лоно чужої імперії.

Щодо особливостей нинішніх виборів, то вважаю, що настав відповідальний момент в нашій історії, від якого залежить, чи підемо до кращого життя за європейськими стандартами, чи знову повернемося в болото меншовартості, неповаги до самих себе. Вірю в краще.

На славетній Січеславщині, в козацькому краї живуть українці, які серцем і душею вболівають за українську Україну, горді тим, що вони – українці. Серед них – кандидати у депутати до місцевих рад, свідомі патріоти, члени КУН А.Фурман, О. Луцюк, М. Невидайло, С. Хоменко... Пріоритети нашої передвиборної програми – національна ідея, українська сім'я, родина, проблеми і турботи пересічного жителя регіону. Тому переконаний, що в Конгресу Українських Націоналістів на Дніпропетровщині велике майбутнє. Це я кажу не тільки як голова обласної організації, а й як батько п'ятьох дітей, двоє з яких та дружина – члени Конгресу.

Упевнений, КУН обов'язково матиме своїх депутатів у місцевих радах, і вони достойно захищатимуть права виборців нашого краю.

ПРАЦЮЄМО НА СИЛЬНУ ВЛАДУ

Те, що Конгрес Українських Націоналістів йде на вибори в Криму, може, когось і здивує. Але ж маємо районні і міські організації в двадцяти чотирьох із двадцяти семи адміністративних одиниць Республіки. Скоро матимемо всі двадцять сім. Зростає кількість селищних осередків, з кожним роком Конгрес молодшає за середнім віком членства.

Апелюємо до всіх кримчан – громадян України, та найбільше до українців. Бо ж українців у Криму майже мільйон. Близько третини ще не назвали себе українцями в переписних листах, бо в силу обставин раніше змушені були записати себе і своїх дітей росіянами.

Ми йдемо, бо всі виборці вже переконалися, що коли в Україні і зокрема в Криму господарюють не національно-державницькі, не державно-патріотичні, а космополітичні сепаратистські сили, – це найкращий грунт для проростання корупції і жорстокого пограбування всього пересічного населення.

Найтрагічнішим наслідком імперського минулого є штучне паплюження, дискредитація, обплюбовування і нищення імперсько-шовіністичними силами національно-державницьких ідей поневолених колись народів. Під пристрасне катування і перекручення найбільше підпадало поняття "націоналізм", яке за своєю природною суттю є патріотизмом народу, консолідованого в політичну силу, є думання і діяння в інтересах нації, народу, держави.

Націоналізм, як вчення і політичний рух, визнає право кожного народу мати свою державу на своїй етнічній землі та визнає широкі демократичні права національних меншин і є за своєю суттю антиподом, поборювачем расизму, нацизму, шовінізму.

Саме націоналісти, тобто патріоти нації і держави, консолідовані у політичну владну силу, найбільше зацікавлені в міжнародному авторитеті своєї держави, тобто у знищенні грабіжництва, корупції, здирства, у високому рівні добробуту громадян і верховенстві права в повсякденному житті. Причому мова йде про націоналістів-державників за Духом, а не за етнічною ознакою, про патріотів України.

Саме ця категорія людей є репрезентантом своїх національних держав у всьому цивілізованому світі. Саме ця категорія людей зобов'язана стати заборолом відродженої Української держави від безкарного розгулу космополітичних грабіжників наших національних багатств. Саме тому ця категорія людей стала об'єктом несамовитого цькування з боку пройдисвітів-грабіжників, менших і більших злодіїв у законі, корумпованих чиновників.

Повіривши цьому цькуванню, відвертаючись від патріотів-державників, виборці в основній масі своїй отримали відповідний результат – жебракування.

Країна, національна держава, як і сім'я, не може бути сильною, багатою, захищеною, безпечною, якщо в ній нав'язується розбрат, сепаратизм всіх мастей: мовний, господарський, релігійний і таке інше. Зрозуміють це виборці, котрим треба жити в Україні за рахунок чесної праці, – скоріше утвердять своїми голосами сильну націоналістичну українську владу. На те і працює Конгрес Українських Націоналістів.

Василь ОВЧАРУК,
голова Проводу Кримської організації Конгресу

НА ЗАХИСТ УКРАЇНСЬКОЇ МОВИ

Члени Конгресу Українських Націоналістів, організації Всеукраїнської ліги українських жінок, Братства ОУН-УПА, Конгресу української інтелігенції та Комітету захисту прав людини Херсонської області підписали звернення до Конгресу захисту української мови, народних депутатів України та всіх українців з приводу антиконституційності пунктів передвиборних програм Партії регіонів, блоку "Не ТАК" та блоку Наталії Вітренко "Народна опозиція" щодо надання російській мові статусу другої державної, а також щодо запровадження подвійного громадянства в програмі блоку Наталії Вітренко. Введення другої державної мови суперечить статті 10, а введення подвійного громадянства – статті 4 Конституції України. Те, що суперечить Основному Закону держави, не може бути предметом передвиборних обіцянок і політичних спекуляцій. Подібні програмні обіцянки в країнах ЄС призвели б щонайменше до зняття вищезазначених партій з реєстрації.

Ще в жовтні минулого року за підписом віце-прем'єра з гуманітарних питань В'ячеслава Кириленка вийшло розпорядження Кабінету Міністрів України про "забезпечення широкого інформування громадськості щодо фахового висновку робочої групи істориків, підготовленого робочою групою при урядовій комісії з вивчення діяльності ОУН–УПА".

ВЕРДИКТ ІСТОРІЇ: ВОНИ БОРОЛИСЯ ЗА ВОЛЮ

Розпорядження вийшло, були окремі доручення керівництву Держкомтелерадіо, Міністерству культури і туризму, Міністерству освіти і науки, Національній академії наук, головам обласних державних адміністрацій... Минуло майже чотири місяці, але це розпорядження виконувати не поспішають. Тож, намагаючись бодай якимось чином виправити ситуацію, пропонуємо читачам стислий огляд історичного висновку робочої групи, який вийшов друком 2005 року в Києві у видавництві "Наукова думка" (надалі всі цитати наводяться за цим виданням).

Робоча група істориків була створена при Урядовій комісії з вивчення діяльності ОУН і УПА ще восени 1997 року. Керівником її став професор Станіслав Кульчицький. За його твердженням, "увагу зосередили тільки на збиранні і аналізі неспростовних фактів... Нашою головною метою було – надати об'єктивний фактичний матеріал у розпорядження органів влади та широкої громадськості для самостійних висновків... Автори готували свої тексти, спираючись на власну багаторічну працю, кожний за своєю темою – в архівах України, Росії і Польщі" (стор. 43–45).

Враховуючи, що найбільш поширеними стереотипами в комуністичній пропаганді залишаються міфи про прислужництво українських націоналістів німцям та злочинні дії проти населення, звернемо увагу читачів саме на ці аспекти в історичному фаховому висновку.

З початком німецько-радянської війни революційна ОУН, виходячи зі своїх напрямних, явочним шляхом почала встановлювати українську владу. "Діючи енергійно, без узгодження з німецькими чиновниками, націоналісти встановили свою владу в 187 (з 200) районах західних областей і в 26 районах Правобережної України. Вони створили обласні управління в Тернополі, Львові, Рівному, Дрогобичі, Станіславі і Луцьку" (стор. 6).

Варті уваги висновки роблять історики й щодо діяльності Дружин українських націоналістів (батальйони "Роланд" і "Нахтігаль"), дії яких особливо паплюжилися і перекручувалися комуністичними фальсифікаторами.

"У ніч на 30 червня батальйон "Нахтігаль" увійшов до покинутого Червоною армією Львова і до полудня зайняв всі стратегічні об'єкти, у тому числі радіостанцію. Заступник голови проводу ОУН (Б) Ярослав Стецько проголосив ввечері 30 червня Акт відновлення державної незалежності України і повідомив про це по львівському радіо" (стор. 7). Після арешту провідників ОУН німцями, командири ДУН виступили з протестом і вимогою звільнити С. Бандеру, Я. Стецька, інших керівників, а також з іншими вимогами, "внаслідок чого батальйон розформували, а військовослужбовців заарештували. Р. Шухевичу, який був у відпустці, вдалося перейти на нелегальне становище. Такою є історія двох збройних формувань, названих Дружинами українських націоналістів. Оунівці мріяли про національну армію, а довелося спочатку охороняти мости в партизанському краї, а потім сидіти в тюрмі" (стор. 9).

Аналізуючи факти й наводячи приклади, історики аргументовано стверджують, що "звинувачення націоналістів у колабораціонізмі розбиваються однією короткою тезою: поняття "колабораціонізм" завжди пов'язане із співробітництвом двох сторін – пануючої і підлеглої. Якщо нема однієї з сторін, то нема й колабораціонізму" (стор.12). Не можу не навести уривок з промовистого архівного документа, оприлюдненого авторами збірника: "15 вересня поліція безпеки і СД рейхскомісаріату "Україна" рапортувала в Берлін: "Діяльність західноукраїнської групи Бандери стає все більш шкідливою в інших районах України. Там пропагують національні політичні ідеї, для яких раніше не було практично жодного сприятливого підґрунтя. Ці ідеї становлять гостру небезпеку для німецьких інтересів сьогодні і в майбутньому" (стор. 14). А вже 25 листопада цього ж року німецькими спецслужбами було поширено спеціальну інструкцію, в якій, зокрема, зазначалося: "незаперечно встановлено, що рух Бандери готує повстання у рейхскомісаріаті "Україна", мета якого – створення незалежної України.

Всі активісти руху Бандери повинні бути негайно арештовані і після ґрунтовного допиту таємно знищені як грабіжники" (там само).

Висвітлюючи діяльність УПА, автори висновку цілком справедливо стверджують, що "сила УПА корінилася не в чисельності. Вона спиралася на народну підтримку і на розгалужену, глибоко законспіровану організаційну мережу ОУН (Б)" (стор. 18).

Історики стверджують, що "для націоналістів партизанська боротьба була формою збройної самооборони українського населення на окупованій території. Метою її був захист запілля, нагромадження сил і ресурсів для підготовки збройного повстання в слушний час..." (стор. 19).

Як приклад, дослідники наводять те, що "Влітку 1943 р. в генеральному комісаріаті "Волинь-Поділля" німці провели проти повстанців масштабні операції з використанням танків і літаків. Безрезультатність операцій змусила окупаційну адміністрацію повторити їх восени. Однак і цього разу вона не змогла ліквідувати діючу в тилу повстанську армію. Тоді німці розгорнули широку пропагандистську кампанію, звинувачуючи повстанців у сприянні більшовикам.

Не оминули увагою автори висновку й діяльність провокативних спецбоївок НКВС, яка набула загрозливих масштабів не лише в дискредитації й підриві авторитету ОУН–УПА, а й масовістю та жорстокістю злочинів, вчинених агентурою НКВС під маркою УПА. "Колосальні втрати, заподіяні репресивними органами радянської держави учасникам повстанського руху, наочно ілюструють його масштаби" (стор. 30).

Результати досліджень робочої групи істориків при Урядовій комісії з вивчення діяльності ОУН і УПА мають бути не лише належним чином поширені серед громадськості, а й узяті до виконання Міністерством юстиції, СБУ, МВС для виправлення юридичних колізій, які мають місце на 15-у році існування держави (наприклад, доступ до справи останнього головнокомандувача УПА Василя Кука закритий, оскільки він зі зброєю в руках боровся за постання Української держави). Це ж стосується й багатьох інших борців за волю України.

Відповідні висновки мають зробити й у Міністерстві культури, освіти і науки, Верховній Раді.

Тепер настав найвищий час створити робочу групу істориків для ретельного дослідження діяльності на території України Комуністичної партії та її бойового загону ВЧК–ГПУ–НКВС–КДБ. Думаю, документів і свідчень вистачить, щоби визнати ці утворення злочинними, засудити та заборонити їх на віки вічні.

І цьому вже не зарадять ніякі потуги та маніпуляції комуністів та інших московських прихвоснів, ніякі симоненки, вітренки та цибенки.

Віктор РОГ

ПАМ'ЯТЬ

ТРИЗУБ У КАМЕРІ СМЕРТНИКІВ

Так повелося, що слово "поет" у багатьох асоціюється не лише з людиною, яка пише вірші, а й з борцем проти існуючої системи. Адже нерідко у часи поневолення нації саме слово поезії ставало її єдиною зброєю. Тому й відбував заслання у царських казармах Тарас Шевченко, гинули від більшовицьких куль у лісах Сандармоху діячі "Розстріляного Відродження", цькувалися і усіляко переслідувалися "шістдесятники". Переважно це були чоловіки. Олена Теліга – одна з небагатьох жінок-поетес, яка не лише увійшла в еліту української літератури, а й сприймається багатьма, поруч із героїчними поетами-українцями, в першу чергу як борець.

Олена Теліга народилася під Москвою, але стала одним із духовних символів українського націоналізму. Коли під час Другої світової війни радянські війська залишили Київ, туди вступили похідні групи мельниківської Організації Українських Націоналістів. Серед них була й Олена Теліга. Мета групи: завдяки культурно-просвітницькій роботі зробити українську столицю українською за духом. Така діяльність таїла в собі смертельну небезпеку. Окрім німецьких окупантів, у місті залишалися й радянські підпільники. В грудні 1941 року німці почали перші масові арешти київського націоналістичного підпілля. Тоді ж розстріляно редакцію часопису "Українське слово". У лютому 1942 року заарештували й Олену Телігу. 21 лютого її разом з чоловіком, іншими членами ОУН та їхніми симпатиками було розстріляно у Бабиному Яру.

Зараз на умовному місці загибелі Олени Теліги стоїть дерев'яний хрест. Щороку 21 лютого Всеукраїнське жіноче товариство імені Олени Теліги проводить біля нього панахиду й жалобний мітинг, на який традиційно збираються представники ОУН (М), інші організації та просто небайдужі українці. Приємно було бачити чимало молоді та школярів. Віддати шану загиблій поетесі прийшли й учні Київської с/ш №97 ім. Олени Теліги.

У творчості кожного поета-борця завжди знайдуться поезії, які розкривають не лише його поетичний дар, а й силу характеру. Мабуть, кожному відомі слова визначної попередниці Олени Теліги Лесі Українки: "Я буду крізь сльози сміятись, серед лиха співати пісні..." Щось подібне зустрічаємо і в поезії Олени Теліги. Вірш, присвячений Героям Крут, вона, як і личить сильній особистості, закінчує оптимістичними рядками:

Придушу свій невпинний спогад,
Буду радість давати і сміх,
Тільки тим дана перемога,
Хто й у болі сміятись зміг!

Її сильний характер та любов до України залишалися з нею до кінця. У холодній фашистській камері смертників вона своїми тендітними руками вирізьбила на стіні Тризуб. Цей вчинок є ознакою високої сили духу та безмежної любові до Батьківщини.

Дмитро ЩЕРБИНА

АКЦІЯ

ХРАМ – НАЧЕ СВІЧКА ПОВСТАНЦЯМ

На півночі Тернопільщини в гірській частині Шумського району навесні 1943 р. зродилася Антоновецька Повстанська Республіка, її діяльність в умовах жорстокої боротьби з німецькими та московськими окупантами тривала до квітня 1944 р. Окремі ж боївки перебували в цих краях до 1959 р.

Одним з базових сіл цієї Республіки була Велика Іловиця, що неподалік від повстанського лісового табору "Крука" (Івана Климишина), в якому певний час дислокувався головний штаб Південної ВО УПА-Північ "Богун" під командуванням легендарного "Енея" (Петра Олійника).

У повстанському містечку, крім штабного будинку, п'яти шопказарм, медсестринської школи, лікарні, їдальні, зброярні, кузні, складу, конюшні, гаража для трофейних автомашин, була ще й невеличка церква, в якій служив повстанський священик о. Іларіон.

У селі Великій Іловиці, в хатах якого постійно перебували на постої повстанці, теж була каплиця, в якій о. Іларіон і священик з села Антонівці відправляли Службу Божу, благословляючи повстанців на бойові походи.

На жаль, богоборна влада знищила цю капличку.

Частина парафіян домоглася відкриття у Великій Іловиці храму, підпорядкованого Українській Автокефальній Православній Церкві. Нині богослужіння тимчасово відбуваються у селянській хаті, подарованій парафіянам колишньою зв'язковою начальника штабу УПА–Південь "Кропиви" (Василя Процюка) Надією Тернюк – "Трояндою" та її братом Митрофаном Попиком.

Кілька років тому церковна громада УАПЦ розпочала будівництво своєї церкви на місці знищеної повстанської каплички, її спорудження планувалося завершити до 60–ліття УПА. На жаль, не вистачило коштів, і будівельні роботи уповільнилися.

Тож і змушені парафіяни просити поборників національної Православної Церкви посприяти у наданні фінансової допомоги.

Завершення будівництва згаданої церкви взяв під свій патронат Конгрес Українських Націоналістів.

Пожертви просимо перерахувати: Шумське відділення Тернопільської філії комерційного банку "ПриватБанк", код 21161919, МФО 338783, рахунок 0270326005 Петрук Микола Пантелеймонович (на будівництво церкви).

Закріплення за собою чужої території шляхом поселення на ній воєнних колоністів – один з улюблених способів багатьох загарбників. Застосовували його ще древні єгиптяни, хетти й ассирійці.

ВІДВЕРТО

БЄРІ ШІНЄЛЬ – ІДІ ДОМОЙ!

Московські царі чинили в Україні саме так. Перше, що вони зробили після Переяславської ради 1654 р., – збудували у Києві острог (т. зв. "Печерська фортеця") і поселили в ньому та його околиці воєнних колоністів – стрільців і солдатів – з сім'ями. Невдовзі ці, нинішньою мовою, "ветерани-визволителі" (тоді – від Польщі), дістали змогу відзначитися.

Під час українсько-російської війни 1658–1659 рр., коли гетьман І. Виговський зробив спробу розірвати спілку з Москвою і побив московські війська 28 червня 1658 р. під Конотопом, "ветерани-визволителі" з Києва придушили виступ повсталих киян і втримали місто під московським контролем. Після цього вони влаштували справжнє полювання на місцевих козаків, вішаючи та рубаючи всіх спійманих "хохлів" по навколишніх селах та шляхах, про що воєводи Шереметев і Баратинський хвальковито доповідали у Москву.

Такий успіх заохотив московську адміністрацію до більшого. За новим українсько-російським Переяславським договором 1659 р. російські воєнні поселенці стали гарнізонами не лише у Києві, а й в усіх найбільших містах України.

Врешті-решт "визволення українських земель від польсько-шляхетських окупантів" закінчилося ліквідацією росіянами Гетьманщини та анексією, насильницьким включенням України до складу Російської імперії зі всіма наслідками: кріпаччиною, рекрутчиною, національним і соціальним гнобленням. Комуністичні партійні бонзи, починаючи від Леніна, теж захоплювалися "макіавеллізмом". Особливо у тій частині, що стосувалася колоніального питання. Так, винищивши голодом у 1933 році десять мільйонів українців, на їхнє місце завезли переселенців з Росії. Ще однією з форм ввезення росіян-колоністів в Україну були т. зв. "всесоюзные комсомольские стройки". Наприклад, нинішнє зросійщене Запоріжжя – результат саме такої акції.

Яскравим прикладом колонізації є російщення Західної України.

Перший етап цієї акції відбувся у 1939–1941 рр., коли з новопридбаних у результаті змови з нацистською Німеччиною, окупованих Червоною Армією, а потім анексованих СРСР земель вивезено, депортовано вглиб Росії місцеву еліту, а завезено "на розплод" кацапів.

Другий етап розпочався 1944 року, коли Червона Армія прилізла вдруге, поховавши надію місцевих українців на відновлення незалежної від Польщі й Росії Західно-Української Народної Республіки.

Того року почалося масове завезення у Західну Україну десятків тисяч росіян і "русскоязычных", котрі мали стати опорою окупаційної російської радянської адміністрації. Робилося це часто під гаслом "братньої допомоги кваліфікованими фахівцями". Щоправда, в архівах збереглося чимало особових справ та анкет цих "фахівців", з яких виходить, що їхня освіта і кваліфікація, м'яко кажучи, бажали бути кращими. Що ж поробиш! Роки партійних міжусобних чисток в СРСР не минули безслідно для дипломованих інженерів, педагогів, працівників культури. Хто вижив – пиляли ліс в Сибіру, працювали у табірних "шаражках". На їхнє місце прийшли з освітою в чотири класи чи в кращому випадку з "робфаком". Зате з червоною книжкою і "большевістской нєнавістью к врагам совєтской (читай – російської) власті". Саме їх і прислали колонізувати Західну Україну. Як свідчить "Справка о выдвижении местных кадров в отделах народного образования, здравоохранения, искусства по Львовской области от 19.03.1947 р." для тов. Л. Кагановича, в керівництві львівською медициною місцевих було з 151 лише 14 осіб (9,2 відсотка), в керівництві освітою обласного рівня – 0, районного – 3 особи (8,3 відсотка). З 5826 учителів місцевих – 1725 чол. або 29,7 відсотка. З 732 працівників мистецтв місцевих –162. На керівній роботі з 69 осіб місцевих – 7 (10,1 відсотка). Приїжджих "освободітелей" селили у стратегічних населених пунктах Західної України. Будинків для них не будували. Вистачало квартир репресованих "українскіх націоналістов". Багато прибульців з майна невинних жертв і капіталець нажили. Навколо ж будувалися військові містечка, бази, аеродроми. В них теж служили і жили росіяни, а не галичани. Російське керівництво СРСР не забуло науки Н. Макіавеллі. Після закінчення у 1945 р. війни демобілізованих "ветеранов-освободітелей" масово поселяли в Україні, перш за все там, де міг знадобитися їхній воєнний фах: у Львівській, Тернопільській, Івано-Франківській, Закарпатській, Чернівецькій, Волинській, Рівненській, Київській, Одеській областях, а також у Криму. Дехто з новоспечених воєнних поселенців бойовий досвід здобував на місці. І займалися придушенням національно-визвольної боротьби українців. Кожного року до них додавалися воєнні пенсіонери з усіх куточків Росії чи то пак СРСР.

У сім'ях воєнних колоністів-ветеранів Червоної Армії та інших каральних структур СРСР виростали діти, а потім і внуки. Як їх виховували батьки і діди-каралеті – неважко здогадатися. Любов'ю до українців там і не пахло. А ненавистю – аж смерділо. Так формувалася "п'ята колона" Росії в Україні. На далеку перспективу розраховувала Москва. І її розрахунки справдилися. Всі чотирнадцять років, що минули з часу проголошення незалежності України, воєнні поселенці Росії в Україні, т. зв. "ветерани-освободітелі" і їхні нащадки невтомно копають яму під Українською державою.

Зрештою, мають для цього "законні" підстави. Адже після проголошення незалежності України обміну населенням між Україною і Росією не відбулося. Мільйони українських політв'язнів, депортованих росіянами у Сибір, на Далекий Схід і Крайню Північ Росії, були у 1991 р. кинуті напризволяще державою, керованою перефарбованою в синьо-жовті барви російською адміністрацією УРСР. Українці були змушені проти власної волі залишитись у місцях заслання та ще й прийняти російське громадянство, щоб не опинитися в становищі апатридів – осіб без громадянства, а значить позбавлених всіх політичних і соціальних прав. Про їхнє повернення в Україну ніхто з проросійського керівництва України і не згадує. Російським же воєнним поселенцям – ветеранам і членам їхніх сімей в Україні негайно і безумовно даровано українське громадянство, не спитавши навіть місцевих українців, чи хочуть вони, щоб у їхній хаті жили ці конвоїри, чи ні.

За воєнними колоністами Росії збережено всі пільги та пенсії, встановлені ще урядом СРСР. За цими клерухами закріплено право володіння українською землею та участі в управлінні державою. Як вони ці, подаровані їм авансом, права реалізовують, було видно з подій 15 жовтня на Хрещатику.

Один з лідерів "Русского движения на Украине", замполіт Житомирської обласної організації "Союза советских офицеров", полковник у відставці І. Неумивакін і не приховує: "Среди нас были люди, которые родились в России, жили там, служили, а сейчас живут на Украине. Я сам родом из Воронежа... Здесь, на Украине, мои дети, жена... Мы свидетельствовали о преступной сущности ОУН–УПА". А чому б цим "свідетелям Єгови-Сталіна" та не зайнятися своїми землячками? Скажімо, власовцями. Але ж ні! Ці нахаби-мігранти у нашому домі сміють нам вказувати, хто для нас має бути злочинцем, а хто – героєм.

Отже, вкотре переконуємося у справедливості давньої сентенції: "скільки вовка не годуй – він у ліс дивиться". Давно пора, як у байці Крилова "спустити на вовка гончих зграю", і російських сіроманців, які так і не змогли прижитися в українській господі, відправити у любі їм тамбовські ліси.

Українці не зобов'язані годувати знахабнілих до краю чужинців, на руках багатьох із яких запеклася українська кров. Українці зобов'язані провести об'єктивне розслідування їхніх "діянь" і покарати винних у геноциді українського народу. Оце і буде справедливий кінець поселень російських воєнних ветеранів-колоністів в Україні.

Анатолій ЗІНЧЕНКО,
м. Полтава

ДЕНЬ ПАМ'ЯТІ ЛЕГЕНДАРНОГО ІВАНА БОГУНА

У лютому ми відзначали День пам'яті найвидатнішого Лицаря Козаччини, символа правди у нашій історії, найулюбленішого героя Тараса Шевченка і всього українського народу – Івана Богуна.

Іван Богун – Вінницький полковник, наказний гетьман у битві під Берестечком – потряс світ подвигом, вивівши більшість козацьких військ з облоги.

Упродовж 15 років не випускав з рук пернача, очолив багато переможних визначальних боїв, завжди, де він був, була перемога.

Іван Богун єдиний не пішов у Переяслав, а потім із своїм полком не підписав ганебної угоди на вірність російському царю.

Іван Богун – вражаюче талановитий воїн-стратег, далекоглядний політик, Людина-Символ багатьох чеснот, його знає і цінує світ. Польський критик І. Роле писав "з 80-ти діячів Хмельниччини Іван Богун найпрекрасніший – у нім поєднаний розум, військові здібності, незалежність характеру, не заплямував себе жорстокістю, відзначався високою моральністю і вірністю високим ідеалам".

Тому Іван Богун і колись, і тепер є гордістю України. На жаль, він належно не пошанований. Щоправда, маємо рецензію нашого національного Генія Тараса Шевченка і знаємо про його ставлення до деяких гетьманів козацької доби. З великою шаною їздив Тарас Шевченко під Берестечко вклонитися тій землі, де здійснив вражаючий подвиг Іван Богун. А це для нас найвищий критерій.

Іван Богун ніколи не бажав слави, не прагнув влади – у нього була одна мета – Вільна Українська Держава!

Після смерті Богдана Хмельницького за гетьманства Івана Виговського Богун був постійно в оточенні польських шпигунів.

У 1662 році його заарештовано, на муки і смерть кинуто у Марінбурзьку фортецю. 1663 року Богуна звільнено польським ставлеником Павлом Тетерею із стратегічною метою Польщі, та він палав, щоб звільнити Україну. Будучи наказним Гетьманом, Іван Богун здійснював воєнні операції, щоб прискорити об'єднання Лівобережної і Правобережної України.

Та у найбільш відповідальний момент Івана Богуна зраджено! Таємний лист, у якому була розширена схема-план бойових дій проти шляхти, короля Казиміра, посланець передав ворогові! 17 лютого (27 за ст. с.) 1664 р. на світанку Івана Богуна закатовано біля Сіверська. І хоч з цього часу йому ніде нема пам'ятника і шани, але є один вічний пам'ятник – це гора, де пролилася священна кров героя України, яку народ назвав Іванова Гора. Там зараз височить дубовий хрест, символічна могила Івана Богуна.

Упродовж восьми років я докладаю зусилля, щоб всебічно пошанувати героя, щоб створити пам'ятник, але оскільки відгукнулися лише убогі, то в банку на рахунку є тільки 5200 грн. Потрібна державна допомога, а оскільки її не відчуваємо, то творяться тільки духовні пам'ятники. Підготовлено і видано книгу-альбом "Вічність Івана Богуна". Весь міні-наклад (200 книг) пожертвувано історичним музеям України, деяким учбовим закладам і військовим частинам. У минулім році скрізь, куди потрапила ця книга і касети моїх пісень, присвячених Богуну, – звучали пісні, палали свічки, зачитували вірші про Івана Богуна. Впродовж року я зверталася у різні урядові інстанції, щоб затвердили указом День пам'яті Івана Богуна. Поки що це не здійснено. І знову духовний пам'ятник – видавництво "Марка України" готує до друку комплект марок до 15–річчя Незалежності України, в якому буде і марка з портретом Івана Богуна. Відділ нумізматики НБУ готує до наступних Днів пам'яті монету з портретом Івана Богуна. Сіверською телестудією за моїми творами створено телефільм "Іван Богун", який двічі демонструвався по телебаченню.

Звертаюся до Президента України Віктора Ющенка – Гетьмана козацьких військ з проханням видати Наказ (як для вшанування Героїв Крут), щоб 17 лютого відзначати на Державному рівні День пам'яті Івана Богуна, який усе життя боровся і загинув за волю України.

Євгенія ЛЕЩУК,
голова ДГ фонду "Богун",
член Національної
спілки письменників
України,
лауреат премії
ім. Василя Стуса,
Міжнародної премії миру

КІНО

"ЗЛИДНІ" ТА "ЩАСЛИВІ ЛЮДИ"

ЯК СПРИЙНЯЛИ НА "БЕРЛІНАЛЕ" УКРАЇНСЬКІ СТРІЧКИ

Берлінський кінофестиваль – це завжди культурна подія не тільки всеєвропейського, а й загальносвітового масштабу. Не став винятком і цьогорічний "Берлінале", на якому гостював відомий кінознавець і телеведучий, головний редактор журналу "КІНО-КОЛО" Володимир Войтенко. Про те, як сприймалися демонстровані там українські картини, він і розповів у розмові з нашим кореспондентом. Як відомо, всі захоплені своєю справою люди можуть годинами говорити про своє захоплення – тож заплановане інтерв'ю саме собою переросло в напрочуд цікавий монолог пана Володимира, який і пропонуємо вашій увазі.

Цього року на Берлінський фестиваль потрапили дві українські картини. Фестиваль достатньо великий, крім основного, є ще кілька офіційних і напівофіційних позаконкурсних програм, і в одну з таких програм – "Форум нового кіно" – потрапив фільм київського режисера Олександра Шапіро "Щасливі люди". Це незалежне кіно, зроблене без будь-якої державної підтримки. І це те, що кваліфікується у світі як арт-кіно, експериментальне. Такі речі завжди маргінальні, тобто, відпочатково зорієнтовані на обмежене коло публіки. Олександр Шапіро – особлива постать у нашому кінематографі. У тому стані, в якому наш кінематограф перебуває, тільки такі люди можуть уже два роки підряд знімати по повнометражному фільму, який потрапляє у всеукраїнський прокат, тиражується на DVD і навіть збирає кошти. Шапіро звертає увагу на якісь маргінальні прошарки суспільства, це його цікавить, він намагається розібратися в собі й цьому житті. Можна по-різному до того ставитися, але це, по суті, філософські картини, що вже достатньо серйозно...

У структуру "Берлінале" входить також фестиваль фільмів для дітей, у якому два конкурси – повнометражок і короткометражок, – і в обидвох є як доросле, так і дитяче журі. У короткометражному конкурсі брав участь дванадцятихвилинний анімаційний фільм Степана Коваля "Злидні". Три роки тому Коваль отримав "Срібного Ведмедя" за мультфільм "Ішов трамвай №9", а тепер знову зробив дуже добру картину за гуцульською казкою.

Кадр із мультфільму Степана Коваля «Злидні»

Проте ця стрічка, хоч і зроблена повністю українцями, та абсолютно не за українські гроші. Навіть після того, як "Ішов трамвай №9" на різних фестивалях зібрав більше десятка різних призів, Степан Коваль так і не отримав можливості зняти в Україні анімаційну картину. Зате отримав у Росії на студії "Пілот", яку очолює колишній киянин Олександр Татарський. Ця студія за державного сприяння готує проект "Гора самоцвітів" із шістдесяти дванадцятихвилинних мультиплікаційних фільмів. Це казки народів, які живуть у Росії. Уже зроблено близько двадцяти фільмів, серед яких екранізації чотирьох українських казок, причому три з них зробили українські режисери і в Україні. Кожна казка починається хвилинним роликом, абсолютно патріотичним, у якому йдеться про те, що ось Росія, мовляв, велика така країна, "наш ґерб двуглавий арьол, сталіца наша Масква, в нашей бальшой стране живут разние народи, в том чісле украінци"... Російська держава підтримує свій кінематограф значно активніше, ніж наша. Але так чи інакше, а сам Степан Коваль просто взяв свій фільм, відрізав отой ролик на початку, відіслав картину в Берлін, її відібрали, і він звернувся в наше Міністерство культури для того, щоб переозвучити фільм українською. Міністерство допомогло. Отака непроста історія цієї стрічки, яка була представлена в Берліні як українсько-російська.

Покази відбувалися в кінотеатрі "Цоо-палац", де величезна зала на дві тисячі місць, й усі вони були заповнені дітьми, і їхня реакція на картину напрочуд показова. На "Злиднях" Степана Коваля були діти від двох з половиною до восьми років, і вони реагували дуже емоційно. Лише Степана довго розпитували, що таке – ці злидні, хоча в субтитрах і пояснювалося, – ці казкові істоти європейській міфології не відомі... Стрічка, очевидно, була одна з найяскравіших у короткометражному дитячому конкурсі. Картина призів не отримала, але дуже важливо, що вона була там, і дуже важливе спілкування на екрані і поза екраном. Я сподіваюся, що після цього, нарешті, відповідні державні інституції і, можливо, незалежні продюсери в Україні зважать на те, що Коваль – молодий режисер світового рівня, і в його наступний проект є сенс вкласти кошти. Кажуть, що зараз йому пропонують зняти повнометражну анімаційну стрічку – дай Боже... Досі в Україні (ще до проголошення незалежності) знято лише один повнометражний анімаційний фільм – "Енеїда" Володимира Дахна у 1990-му році.

Записав Олег ШАГАН

РАРИТЕТ

300 ЛІТ "ЧЕТЬЇВ МІНЕЇВ"

ПЕРЕД "КОБЗАРЕМ" УКРАЇНЦІ НАЙДУЖЧЕ ЛЮБИЛИ КНИГУ ДМИТРА ТУПТАЛА

9 грудня виповнилося 354 роки від народження Дмитра Туптала, а 28 жовтня було 296 років від його смерті. Дати не "круглі" й не "квадратні", а так – аби не згадати... Втім, 9 лютого минуло рівно 300 років від часу завершення справи його життя – "Четьїв Минеїв", одного з наймасштабніших і найдивовижніших творів українського письменства й загалом української духовної культури. І що ж – нічогісінько! Як писав Шевченко (з іншої, щоправда, нагоди, але ж доречно):

А їм неначе рот зашито,
Ніхто й не гавкне, не лайне,
Неначе й не було мене.

Зрештою, про твір Туптала Шевченко також писав – згадував у "Гайдамаках", що в його родині (ще в ті часи, коли він, власне кажучи, мав родину) був звичай щонеділі читати "Четьї Минеї". І далеко не лише в них Тупталові "Житія святих" (а саме це означає трохи незвична для нашого сучасника старогрецька назва "Четьї Минеї") аж до кінця XIX сторіччя були, без жодного сумніву, найпопулярнішою книжкою в Україні, а недільні їх читання, коли довкола грамотної людини збиралося ледь не півсела – невід'ємним атрибутом старожитньої української культури.

Нині цінність цієї праці бачиться далеко не лише в тому, що вона є найвизначнішою пам'яткою вітчизняної агіографії, у збереженому в ній питомому духові українського православ'я, а насамперед в її непересічних художніх якостях. Біда лише, що сучасного видання, з адаптованою мовою, і то наразі лише першого тому, діждалися ми тільки на трьохсотому році після написання книги!

Парадоксально, але факт: донести до українського читача книжку православного ієрарха взялося тепер львівське видавництво "Свічадо", відоме випуском... католицької духовної літератури. Йдеться не про якісь міжконфесійні, даруйте на слові, нюанси, а лише про усвідомлення цінності цієї пам'ятки позавідносно до будь-чого. Переклад "Житія святих" сучасною українською визначний письменник і невтомний популяризатор барокової літератури Валерій Шевчук. Слід зазважити, що до його поетичних перекладів давніх авторів у фахівців зазвичай виникає дуже багато запитань, однак із текстом прозовим він упорався блискуче.

Наразі "Свічадо", за сприяння Українського Православного Товариства св. Апостола Андрія Первозванного в США, першим томом видало "Житія святих" за вересень. Коли будуть наступні томи, наразі невідомо. Дуже хочеться сподіватися, що вони не забаряться – бо ситуація, коли навіть освічені українці про цілу низку своїх найбільших письменників не знають абсолютно нічого, бодай імен, і не мають доступу до їхніх творів, згубно позначається на нашій культурі. Чийсь злий жарт про те, нібито українське письменство починається з Котляревського, нам ціле століття вилазить боком – нагальна пора ці ганебні стереотипи не просто ламати, а трощити, аби й сліду їх не лишалося!

Іван АНДРУСЯК

ВІД АВТОРА

ЛЮБОВ І НЕНАВИСТЬ ВАСИЛЯ СТУСА

Загалом, Василь Стус аж надто висока постать, аби говорити про нього всує, себто під час ювілейних промов, на сторінках глянцевих журналів або й на шкільних уроках з української літератури. Щодо останнього, то саме у середній школі й відбувається перша, але ґрунтовна й надійна профанація його життя й творчості. Після того, як поет став легітимною постаттю в нашій, уже незалежній, історії, школярам його презентують виключно в якості поета-патріота. Відтак, знову виникають численні штампи й кліше, як це було і є у випадку з Шевченком, Франком чи Лесею Українкою. Насправді всі вони, включаючи і Василя Стуса, були дещо іншими або й зовсім відмінними від хворобливої вчительської уяви. Спрофанувати – просто; значно складніше виявити глибинне розуміння таких непересічних особистостей. Бо той же Василь Стус, сягнувши найвищого щаблю самоусвідомлення, написав: "Творити – чутися у клінічній ситуації".

Василь Стус – поет не лише український. І про це забувати не варто. Як Лорка належить не лише Іспанії, але й цілому світові, так і Стус має бути доступний всім. Зайве говорити, що він піднявся до розуміння зла як такого, як феномену планетарного масштабу. Основні концепти його лірики – виразно екзистенційного звучання – будуть зрозумілими і у Франції, і в Іспанії, і в будь-якій іншій країні, що знайома з фашизмом і тоталітаризмом. До речі, аналогія долі Стуса із Лоркою виглядає доволі переконливо: один був розстріляний режимом, інший закатований в карцері напередодні отримання Нобелівської премії. Інша аналогія – Тарас Шевченко. Василь Стус п'ятнадцять років провів у таборах і на засланні; і як Шевченкові, йому, врешті-решт, заборонили творити.

Про Стуса говорити нам, теперішнім, дуже непросто, хоча й треба. Чому непросто? Бо до Стуса, аби говорити про нього, треба спочатку хоч мінімально наблизитися. А це неможливо, бо він був людиною неймовірних моральних чеснот. Навіть якщо забути про його геній мистця – поета, прозаїка, перекладача з кількох мов, критика і літературознавця, педагога. Напевно, ще з юності майбутній поет сформулював для себе особистий моральний імператив, якого послідовно дотримувався аж до того дня, коли на знак протесту проти утисків прав політв'язнів оголосив, ідучи до карцеру: "Я оголошую голодівку до кінця..." Думаю, Василь Стус і сьогодні був би в опозиції. Бо був патологічно чесним і безкомпромісним. Модель своєї поведінки означив як позицію "прямостояння". Подібних неологізмів у Стуса дуже багато, для адекватного вислову йому завше не вистачало зужитих, затертих лексем. Ще у передньому слові до ранньої збірки поезій, яка так і не побачила світ у кінці 1960-х, поет виразно й вичерпно артикулював своє життєве й мистецьке кредо (а ці речі ніколи не розділяв, будучи неймовірно цілісною натурою): "Ненавиджу слово "поезія". Поетом себе не вважаю. Маю себе за людину, що пише вірші. Деякі з них – як на мене – путящі. І думка така: поет повинен бути людиною. Такою, що повна любові, долає природне почуття зненависті, звільнюється од неї, як од скверни. Поет – це людина. Насамперед. А людина – це насамперед добродій. Якби було краще жити, я б віршів не писав, а – робив би коло землі. Ще зневажаю політиків. Ще – ціную здатність чесно померти. Це більше за версифікаційні вправи! Один з найкращих друзів – Сковорода". У цьому зізнанні – увесь Василь Стус.

Олег СОЛОВЕЙ,
пролетарський письменник, м. Донецьк

Видавець Конгрес Українських Націоналістів

Засновник Степан Брацюнь

Редакційна колегія Іван Белебеха, Іван Головацький, Анатолій Погрібний, Ярослав Радевич-Винницький, Степан Семенюк

Адреса редакції: 01001, вул. Хрещатик, 21, пом. 111, м.Київ; тел./факс (044) 279-78-08
e-mail: nacija@ukr.net
www.nacija.org.ua

Адреса видавця: 01004, вул. Горького 36, м. Київ, тел./факс 235-37-61

Головний редактор Михайло Сидоржевський

Реєстраційне свідоцтво: Серія КВ № 7970, видане Державним комітетом інформаційної політики, телебачення та радіомовлення України 08.10.2003р.

Передплатний індекс: 09715
Банківські реквізити: СПД Брацюнь Степан, р/р №26001016925980 в банку "Фінанси і кредит", ТОВ м. Київ, МФО 300131, ЄДРПОУ 2305606776

Газету набрано і зверстано у комп'ютерно-видавничому центрі Конгресу Українських Націоналістів.

Газету видрукувано у ВАТ "Видавництво "Київська правда"
Замовлення №
Наклад 1000 000 примірників
Ціна договірна